No. 46. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 15 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct. behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— De wetgeving in den staat van Nieuw-York heeft een onder zeer zonderlinge omstandigheden, aangegaan huwelijk bij arrest gewettigd.

Zekere van Beek, geboortig uit Beijeren, had uit Duitschland het doodberigt van zijne vrouw ontvangen, dit voldoende achtende, was hij zonder meerdere zekerheid in te winnen hertrouwd met eene Amerikaansch vrouwtje en had hij bij deze verscheiden kinderen verwekt; maar onverhoeds verneemt hij, dat zijne eerste vrouw nog leeft, en dat zij hem slechts had laten schrijven dat zij dood was, om alzoo hare vlugt met een ander man voor hem te verbergen.

Van Beek verlangt hierop, dat de wetgevende magt zijne zich voor dood opgegeven hebbende eerste vrouw aan het woord zal houden en het tweede huwelijk, hetwelk hij ter goede trouw heeft aangegaan, wettig zal verklaren.

De beroemde regtsgeleerde *Hoffman* heeft zich ten sterkste tegen deze verkrachting van alle regtsbeginselen verzet; maar de verlangde wettig-verklaring is desniettemin met 70 tegen 23 stemmen verkregen geworden, dank zij der doordrijving van den Majoor *Daceyac*, die als kampioen voor de huisvrouw No. 2 tegen de huisvrouw No. 1 is opgetreden en Amerika over Beijeren heeft doen zegevieren.

TURKIJE.

VAN DE TURKSCHE GRENZEN, den 26. Maart. Brieven van de zuidelijke grenzen van Servie berigten voortdurend van herhaalde strooptogten der Albanezen in het bovenste gedeelte van Moesie tot in het binnenste van Macedonie. Sedert September 1843, alzoo sedert zeven maanden loopen dezelve bij troepen van 100 tot 150 man deze streken af, zonder dat de Porte nog eenen enkelen maatregel genomen heeft, om in deze wanorde te voorzien. Terwijl de gezanten van Engeland en Frankrijk te Stambul de grootste moeite doen om te verhinderen, dat voortaan eens renegaat den kop zal afgeslagen worden, ziet Europa zonder deelneming toe, dat intusschen in gezegde streken, onder het oog der Turksche gezaghebbers, honderde onschuldige Christenen geslagt worden, dat men hun eigendom willekeurig plundert, hunne dorpen verbrandt en meisjes en vrouwen onteerd en weggesleept worden. Wel schijnt de Porte genegen om tusschen beiden te komen, daar haar dralen de Albanezen maar vermeteler en onhandelbaarder maakt; doch niet naar de zoo geplaagde streken trekken hare troepen, maar zuidwaarts van Monastir en Salonichi, als ware het niet oneindig dringender en raadzamer, om aan de gruwelen in Moesie een einde te maken, daar de bevolking anders, door wanhoop gedreven, aan de meest gewaagde inblazingen zou kunnen gevolg geven. Te vergeefs hebben zij zich tot nu toe bij de pacha's van Nisch, Brania, Leskowatz en Skoplia beklaagd, aan dezelve de gewonden, verslagenen en de afgesneden borsten der vrouwen vertoonende. Niets hielp, want de Mohamedaansche Albanezen staan in dit opzigt met de Turksche Overheid in deze oorden in de beste verstandhouding, gaan en komen zonder vrees, ja wreken zich soms naderhand op degenen, die het waagden zich te beklagen. Niet onnatuurlijk is alzoo het vermoeden, dat dit gerust toezien der Pacha's volgens een bepaald plan geschiedt, met doel, de Christenen te decimeren in die streken, waar maar zelden Europesche agenten komen. Ook heeft men van den anderen kant vernomen, dat deze Albanesche benden, die tusschen Brania en Skoplia stroopen, reeds een hoofd, genaamd *Derwisch Zair* uit Tetero gekozen hebben, wien zij gehoorzamen, waardoor hunne vermetelheid nog meer toeneemt en zelfs het plan van eenen inval in Servie is geboren, waar men vele welvarende landlieden vindt, die aan de Albanezen een rijken buit beloven, terwijl de Turksche gezaghebbers dit soort van afleiding op een grondgebied, over welks rust en veiligheid zij niet behoeven te waken, welligt niet ongaarne zien. Het zou daarom te wenschen zijn, dat, wanneer de Porte toch eens eene expeditie tegen deze Albanezen ondernâme, daarin Servie mogt deelen, welks ligte ongeregelde infanterie tot den oorlog in het gebergte en boschachtige streken bijzonder geschikt is. Als voorbeelden, hoe men te werk gaat, diene het volgende: den 26. Februarij overvielen zij Bodowitz en plunderden het stadje, alsmede de omliggende dorpen. In het dorp Madschar, nabij Skoplia, werden door hen twee mannen en eene vrouw aan het vuur gebraden, zoodat een dezer ongelukkigen de oogen uit het hoofd vielen. Toen de Albanezen waren afgetrokken, werden deze ellendigen voor den Pacha van Skoplia gebragt. In het dorp Janzikow werd eene moeder met haar kind zoolang aan het vuur gepijnigd, tot zij stierf. Elders martelden de barbaren den vader en twee zoons der familie *Paskowitsch* eerst aan het vuur, en sloegen ze naderhand dood. In het dorp Bominetz vermoordden zij drie Christenen en in een ander dorp twee mannen en eene vrouw. Aan de rivier Bardar sloegen zij eenen koopman dood, na dat zij hem afvorens 100 beurzen afgenomen hadden. In zeker dorp namen zij de meisjes de kleederen tot aan den gordel af, lieten zich zoo door haar bedienen, mishandelden daarna de ongelukkigen en verminkten ze voorts, welke afgesneden ligchaamsdeelen later den pacha van Skoplia [illegible] vertoond werden [illegible].

In een nageschrift van 28. Maart wordt gemeld, dat twee troepen Albanezen, eene van 100 en eene van 300 man zich in de nabijheid van het, vlak bij de Servische grenzen gelegen dorp Prokuplye verzameld hadden, ten einde vereenigd Nisch — eene welvarende stad, met ongeveer 10,000 Christelijke en 6,000 Turksche inwoners, slechts 3 uren van de Servische grenzen verwijderd — te overvallen. Gelukkigerwijze hebben beide troepen het nog niet eens kunnen worden ten opzigte van den dag, waarop de overrompeling zou plaats hebben, waardoor het den in Nisch bevelvoerenden Kaimakan mogelijk geworden is, de citadel, aan het noordeinde der stad gelegen, in staat van verdediging te stellen, en de Christenen tijd wonnen, om met hunne beste have in dezelve de wijk te nemen. Thans zijn de meeste huizen in deze stad verlaten; alle winkels zijn gesloten en men wacht met angst en beven elk uur den aanval. De vrees daarvoor is des te grondiger, daar men weet, dat de Albanezen het alleen op de Christelijke bevolking gemunt hebben, en op eenen bijstand van de Turksche stadgenooten bij de verdediging niet te rekenen is. De Pacha van Leskowatz heeft dien van Nisch officieel doen weten, dat hij zeven brieven opgevangen had, in welke onderscheidene Turken, vroeger in Servie, nu in Nisch woonachtig, de Albanezen tot deze overrompeling regtstreeks aanzetteden. God geve, dat de zoo zwaar beangstigde Christenen van Nich niet in het vreeselijk lot hunner broeders van Brania en Leskowatz zullen moeten deelen.

DUITSCHLAND.

MANHEIM, den 2. April. Als waarschuwing tegen wangedrag bij echtelingen en het wederzijds behartigen der belangen van de gemeenschappelijke huishouding moge het volgende, heden avond hier gebeurde droevige voorval dienen. Een smid in deze stad had zich aan den drank overgegeven. Van haren kant speelde de vrouw sterk in de Beijersche loterij. Natuurlijk gingen de zaken dus ten achteren en eindelijk moest hun huis verkocht worden. Wederzijds verweet men elkander de oorzaak van dit voorval te zijn. Heden avond nu, toen de man uit het wijnhuis terugkwam, ontstond er weder een huiselijke twist, bij welken eindelijk de vrouw (het tooneel had in de smederij plaats) een stuk ijzer opgrijpt en haren man eenen slag daarmede wil toebrengen. Hij ontwijkt den slag en het ijzer treft het tweejarig zoontje der echtelingen, dat de voeten des vaders omsingeld hield met zulk eene hevigheid, dat het hoofd des kinds verbrijzeld wordt en de twee misdadige ouders met deszelfs bloed en brein bespat worden.

ENGELAND.

LONDEN, den 10. April. In de *Aurora* leest men: De jongman welke ter dood was veroordeeld, wegens het bevorderen van de ontvlugting eener slavin, heeft van den Gouverneur van Zuid-Carolina gratie verkregen. Hij moet echter in het openbaar worden gegeeseld.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. April. Door den Heer *Hirsch* zou heden te Tivoli een ballon zijn opgelaten, maar de zaak is mislukt, doordien de ballon bij de toebereidselen gescheurd is geraakt. In den omsloten kring bevonden zich meer dan 10.000 betalende personen en daar buiten waren meer dan 50.000 nieuwsgierigen bijeen. Het misnoegen over het mislukken van het aangekondigde schouwspel heeft zulk eene opschudding veroorzaakt, dat de municipale garde de orde niet heeft kunnen handhaven. Men heeft zich op de kas van den ontvanger, die welligt 20.000 franken bevatte, geworpen, den ballon en de werktuigen vernield. Ten vijf ure werden er troepen naar het punt der wanorden afgezonden.

— In eene kleine pastorij van het departement des Landes, ver van menschelijke woningen, leefde de pastoor der plaats, een waardig en liefdadig man. Op zekeren avond, tegen 10 uren, kloppen drie personen, vrij wel gekleed, aan zijne deur en vragen hem een onderkomen. Hij toont hun zijn bekrompen verblijf, dat niet geschikt is, om drie vreemden te herbergen en verwijst hen naar eene niet zeer ver verwijderde herberg. Op hunne klagt, dat zij geen geld hebben, geeft hij hun drie franken, die de onbekenden met dankzegging aannemen. Een uur later vertoont zich een van dezelven op nieuw met het verzoek, om toch in de pastorij nachtverblijf te mogen hebben, daar de herberg slechts twee personen konde opnemen. Hij had slechts een hoekje noodig, hetwelk hem dan ook in de eetkamer, naast het slaapvertrek van den pastoor gegeven wordt.

De dienstmaagd, door eene heimelijke vrees bevangen, weet den vreemdeling te beloeren en ziet hem een ponjaard en eene pistool voor den dag halen, waarvan zij haren meester verschrikt kennis geeft. Deze tracht haar gerust te stellen door de aanmerking, dat een reiziger zich doorgaans van wapenen voorziet; dat zij zich naar hare kamer zoude begeven, terwijl hij zelf zijn geweer met dubbelen loop bij zich zoude houden en waken. Na verloop van weinige uren, terwijl de geestelijke bij het vuur zit, wordt het vertrek geopend, en de vreemdeling komt voor den dag met de vraag naar zijn geld, terwijl hij hem de pistool op de borst zet.

« Gij zult hier weinig vinden," antwoordde de pastoor bedaard, « maar neem den sleutel van deze secretaire en neem wat er in is." De roover maakt zich van de sleutel meester, maar daar hij de secretaire niet zoo spoedig open kan krijgen, legt hij de pistool eene poos neder ten einde de kaars in de hand te nemen. De pastoor maakt van een gunstig oogenblik gebruik, grijpt de pistool en schiet den booswicht neder. Het afschieten van de pistool trekt de makkers, die zich om het huis bevinden en nu de deur zoeken open te breken. De pastoor plaatst er zich met zijn geweer tegen over; de deur wijkt en een schot, met zekere hand bestuurd doet den eersten vallen; de tweede wil vlugten, maar het tweede schot geeft er hem geen tijd toe. Te midden van deze drie slagtoffers, laadt de pastoor op nieuw zijn geweer en begeeft zich naar den maire, om verslag te doen. Het voorgevallene heeft echter daarna een hevigen invloed op zijn gemoed gehad, zoodat men zelfs voor geestverbijstering vreest.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 9. April. Bij besluit van 4. April jl., No. 62, heeft Zijne Majesteit, op de requeste van *W. Engeling*, med. docter te Haarlem, *T. C. R. Huydecoper*, predikant te 's Gravenhage, en *J. Stuart*, grondbezitter te Velzen, verlof verleend tot het vormen eener vereeniging, onder den naam van: « Nederlandsche vereeniging tot afschaffing van sterken drank."

— Men verneemt, dat het Z. M. den Koning goedgunstig behaagd heeft, aan *A. L. van Os*, *gratie van de doodstraf te verleenen, en zyne straf te veranderen in geesseling, brandmerk en twintig jaren tuchthuisstraf*.

— Op den 2. April jl. is door de Arrondissements-Regtbank te Amsterdam zekere *Antje van den Berg*, huisvrouw van *Pieter Kuiper*, tot gevangenisstraf veroordeeld, ter zake, dat zij door verregaande onvoorzigtigheid, oorzaak is geweest van den dood van haar zesjarig dochterje. Die vrouw had namelijk het kind, hetwelk blind was, alleen achtergelaten op eene kamer, waarin zich vuur bevond, en had daarbij de deur der kamer afgesloten, en den sleutel, toen zij zich uit hare woning verwijderde, medegenomen. Dien ten gevolge hadden de geburen, op het hulpgeschrei van het kind, zich eerst door het openbreken der deur, den toegang tot de kamers kunnen verschaffen, alwaar zij het kind deerlijk gebrand vonden, gelijk hetzelve dan ook nog op denzelfden dag in het Binnen-Gasthuis is overleden. — Moge de voormelde veroordeeling tot waarschuwing strekken voor alle zoodanige personen, die dikwerf jonge hulpbehoevende kinderen alleen, althans zonder behoorlijk opzigt, in woningen achterlaten, eene handelwijze, die meer dan eens rampzalige ongevallen heeft ten gevolge gehad!

VLISSINGEN, den 13. April. Met genoegen kunnen wij melden dat bij Zr. Ms besluit van den 5 dezer, als Griffier bij het Kantongeregt te Vlissingen is herbenoemd, de heer *S. van Leeuwen*.

— Ds. *Buddingh*, sedert eenige maanden, op last der regering, ten gevolge van onderscheiden regterlijke vonnissen, in het huis van burgerlijk arrest te Nijmegen gevangen gezet, is den 9. dezer onverwachts in vrijheid gesteld. De boeten waartoe hij veroordeeld was, beliepen de aanzienlijke som van f 30,000, invorderbaar bij lijfsdwang.

MENGELINGEN.

Constitutien en Ministers.

Wij hebben in een vroeger artikel, getiteld: de hoofdkwaal aller Constitutionele Staten, betoogd, hoe noodlottig de schier alles omvattende invloed van Ministers is voor de vrijheid en de belangen der volken, die tegen overheersching en krenking van hunne belangen, een zekeren waarborg in de Constitutien behoorden te hebben; daar zulks het eigenlijke doel aller Constitutien is.

Daar nu de drang der omstandigheden, welligt spoediger dan men denkt, tot eene radikale verandering onzer staatsregeling leiden zal, is het niet zonder gewigt, middelen aan te wijzen, door welke de ministeriële omnipotentie zou kunnen worden beperkt en grootendeels onschadelijk gemaakt.

Regtstreeksche verkiezingen, hetzij door alle stemgeregtigden onmiddelijk, of door kiezers, die het vertrouwen der stemgeregtigden bezitten, is, in de eerste plaats, volstrekt noodig, maar niet voldoende.

Wij willen de Ministers niet van allen invloed berooven, maar slechts hunne heerschzucht fnuiken en hen de mogelijkheid ontnemen van hen, die door het volk gekozen worden, om deszelfs vrijheden te handhaven, deszelfs regten te verdedigen en te beschermen, en deszelfs belangen te behartigen, tot werktuigen hunner haatzucht of eerzucht te maken. Men late dus aan de Ministers de vrijheid, om aan de kiezers candidaten voor te dragen, zoo als iedereen daartoe het regt en vooral de periodieke pers roeping

heeft: maar men sorge tevens, dat daarbij, noch beloften, noch bedreigingen, noch omkooping plaats hebbe; men bepale in de constitutie zelve, dat het bezigen van zulke middelen oogenblikkelijk het in beschuldiging stellen van den Minister, van wien het bewezen kan worden, dat hij die middelen gebezigd heeft, zal ten gevolge hebben; en men bepale tevens eene gestrenge straf voor den Minister, die een dusdanig feit heeft gepleegd.

Algemeen is de overtuiging, dat volksvertegenwoordigers onafhankelijk moeten zijn. Men heeft dus in alle *wyze* Constitutien de bepaling geschreven, dat een volksvertegenwoordiger, door het aannemen van een ambt of bediening, waardoor hij afhankelijk van het gouvernement wordt; ophoudt, volksvertegenwoordiger te wezen; en dat tot eene nieuwe verkiezing, ter vervulling van zijne plaats, moet worden overgegaan. — Dit is billijk en voorzigtig; maar niet voorzigtig is de bijvoeging, dat de nieuw benoemde ambtenaar kan herkozen worden, wat dan, ook meestal het geval is. Ee behoorde te worden bepaald, dat geen *afzetbare* ambtenaren van het gouvernement gelijktijdig volksvertegenwoordigers zouden kunnen zijn, ten ware zij met *volstrekt eenparige stemmen* aller kiezers of stemgeregtigden gekozen werden, wijl zulks een bewijs zou opleveren dat zij, ondanks hunne afhankelijke bediening, het *algemeen vertrouwen* hunner medeburgers bezitten. In allen gevalle behooren zoodanige ambtenaren niet langer dan voor *een jaar* te worden gekozen, behoudens de faculteit om alsdan herkozen te worden.

Het hoofd van den Staat, de Koning, moet het regt behouden om alle staats-beambten te benoemen; maar de voordragt der candidaten, voor die posten, moet niet door de Ministers, maar door de Gedeputeerde Staten van ieder gewest worden gedaan; uit een door hen te maken drietal, behoorde de koninklijke keuze plaats te hebben. Hierdoor zou het misbruik worden vermeden, de ministeriële gunstelingen, in provincien, waaraan zij geheel vreemd zijn, vaak met de aanzienlijkste posten worden begiftigd. Inderdaad, in de afhankelijkheid der ambtenaren van de Ministers, en in hunne magt, om ambten te geven of te ontnemen, is de oorzaak gelegen van den heilloozen invloed, dien de Ministers in meest alle constitutionele Staten uitoefenen (1.)

Hoedanig dus ook de benoeming van ambtenaren plaats hebbe, zal zulks weinig baten, als de Ministers hen, willekeurig, onder het een of ander voorwendsel (maar eigenlijk alleen omdat zij voor die heeren niet kruipen of hen slaafs naar de oogen zien willen), konden afzetten, of, tot werkelijk nadeel van de schatkist, huns ondanks, en terwijl zo nog volmaakt voor hunnen post berekend zijn, te pensioneren.

Heilzaam zou het alzoo zijn, wanneer in de constitutie werd bepaald, dat ambtenaren niet van hunne posten kunnen worden ontzet, zoo lang als zij hunne bediening getrouw, ijverig en onberispelijk waarnemen. Het tegendeel zou door een regterlijk vonnis moeten bewezen worden. Pensioenen behoorden niet te worden toegestaan, dan uit hoofde van hoogen ouderdom, of onvermogen tot het langer waarnemen van den post en niet anders dan ten verzoeke van de belanghebbenden zelven; ten ware het onvermogen, om de bediening langer behoorlijk waar te nemen, door eene regterlijke uitspraak werd verklaard.

Zou het ook niet billijk zijn, dat de nieuw benoemde ambtenaar, die in de plaats van eenen gepensioneerde werd aangesteld, gedurende het leven van den gepensioneerde, een gedeelte van zijn inkomen b. v. een derde of de helft van het pensioen, ten behoeve van den gepensioneerden, moest afstaan; wat een aanmerkelijk voordeel voor de publieke schatkist opleveren zou. — Waarlijk, wie met onze tegenwoordige staatshuishouding bekend is, zal moeten getuigen, dat de natie, zoowel onder den last der pensioenen als onder dien der enorme tractementen van hooge ambtenaren, wordt verplet en dat, vooral bij het leger, het willekeurig, alle emulatie doodend, en alleen om de bevordering van gunstelingen mogelijk te maken pensioneren, een misbruik der misbruiken is. (*C. N. St.*)

(1.) Wij hebben er, ter gelegenheid van de groote reddingswet van den Heer VAN HALL, weder een proefje van gezien. Meent men dat alle ambtenaren en officieren, die voor de leening van 117 millioenen ingeschreven, of voor een don gratuit geteekend hebben, daarin *vrywillig* hebben gehandeld? Neen, zij werden wel degelijk *gedwongen* door kwasie uitnoodigingen tot deelneming, persoonlijk aan hen gerigt; waaruit ze gemakkelijk begrijpen konden, dat alle hoop op bevordering voor hen zou verdwenen zijn, als zij niet, om den Minister te behagen, inschreven. Even zoo is het met officieren gelegen, niet alleen, maar met allen, die eenen post wenschen te verkrijgen. Iedereen weet zeer goed, dat voortaan het ministerieel devies wezen zal: wie niet ingeschreven heeft, is geen vriend van het Vaderland; ergo geenen post waardig! En toch werd het ding: *vrywillige leening* en *vrywillige bydragen* genoemd.

DE AVONTUREN VAN EEN VOERMAN.

(Vervolg van onze vorige.)

« Met verlof, mijnheer, met verlof; ik heb den termijn van die verjaring uiterst naauwkeurig en tot op de minuut af uitgerekend; wij moeten nog acht jaren en vijf maanden verder zijn, voordat de wet u op die gunst aanspraak toekent."

De markies zweeg, maar schrik en angst stonden op zijn gelaat te lezen; en geen misdadiger, die reeds op het schavot staat, kon meer lijden, dan hij op dat oogenblik.

« Luister wel toe, mijnheer," vervolgde BROSSARE na eene wijl op een zoetsappigen, troostenden toon; « ik duid het u geenszins ten kwade, dat gij wapen en titels van het huis LAUZERAY aangenomen en u in het bezit van de rijke goederen gesteld hebt. Gij deedt te goeder trouw en hadt de overtuiging, dat gij slechts naamt, wat u toekwam; — maar 't is zekerlijk hard, Ik stem het toe, om zoo eensklaps van het toppunt van rijkdom en geluk te moeten afdalen, om misschien aan zorg en ellende te worden blootgesteld."

« Gij zult mij toch toegeven, dat het hoogst zonderling is, dat die zoon tot nu toe zou gewacht hebben."

« Hij weet volstrekt niets van zijn geluk, mijnheer," hernam BROSSARE; « hij was pas vier jaren oud, toen zijne moeder stierf, en deze deelde aan niemand de daadzaken mede, die ik u daareven verhaalde, omdat zij vreesde, haar kind daardoor aan gevaarlijke vervolgingen bloot te stellen. Een zeer zonderling toeval heeft mij op het spoor van dit geheim gebragt, en ik heb mij alle moeite gegeven, om het tot op de geringste omstandigheden na te ontsluijeren en boven allen twijfel te verheffen. Buiten ons beiden, mijnheer, weet intusschen geen levende ziel iets hoegenaamd van al hetgeen ik de eer had, nu daarmede te deelen."

« Hebt gij schriftelijke onfeilbare bewijzen voor uwe bewering?" vroeg de markies levendig en wischte zich het angstzweet van het voorhoofd, terwijl hij een bezorgden blik op het pak papieren wierp, dat de procureur in zijnen hoed hield.

« Hier, mijnheer, neem ze en overtuig u er zelf van."

De markies greep de papieren, verscheurde ze als woedend en wierp ze met bliksemsnelheid op het helder brandend haardvuur; in één oogenblik waren zij door de vlam verteerd. De procureur liet ze bedaard branden en verroerde zich niet.

« O!" zeide hij, « dat maakt niets uit; dat kost mij slechts de moeite van een ander afschrift."

« Een afschrift?" vroeg de markies, geheel verslagen.

« Ja zeker," riep de procureur. « Houdt gij mij dan voor dwaas genoeg, om de oorspronkelijke stukken aan u uit te leveren, of aan zulk een gevaar bloot te stellen? Ik ben een te geslepen advokaat, om mij zoo als met gebonden handen op genade of ongenade over te geven. Ik heb in mijne praktijk van zevenendertig jaren te veel beleefd, om originele stukken anders dan voor de regtbank uit de handen te geven."

De markies staarde den spreker met strakken, wanhopigen blik aan; hij scheen onder den last van het daar tegen hem ingebragte geheel te bezwijken.

« Gij bevindt u in eene zeer bedenkelijke omstandigheid, mijnheer," vervolgde BROSSARE; « ik ben overtuigd, dat gij het gewigt van de zaak eerst regt begrijpen zult, als zij eens ook voor de regtbanken is; ofschoon," vervolgde hij, « dat zou onaangenaam voor u zijn, en gij zoudt misschien wel liever geneigd zijn, om zulk uiterste door minnelijke schikking voor te komen."

De heer DE LAUZERAY sprong wild op en wandelde driftig het vertrek op en neder. « Groote God!' riep hij, « welk een gemeene fielt, die mij onder mijn eigen dak eene schurkerij voorslaan wil!"

« Ei, ei!" hernam de procureur, « noem mij liever een vriend, die u van den raand des afgronds redt."

« Wat verstaat gij dan eigenlijk onder eene minnelijke schikking, als ik het weten mag?" vroeg de markies op verachtelijken toon en zag zijn pijniger in de oogen.

« Dat is, dunkt mij, niet moeijelijk te raden," antwoordde BROSSARE onbeschaamd en met nadruk.

« Moet ik mij met dat kind, van 't welk gij gesproken hebt, zien te verslaan en zijn stilzwijgen voor goud koopen?"

« Neen, zeker niet! Dat ware het *non plus ultra* van onverstand," hernam BROSSARE. « Er zijn nog andere middelen, om dezen knoop te ontwarren; dat, 't welk gij voorslaat, zou hem nog slechts vaster toehalen."

« Dus zoudt gij mij in 't eind nog wel tot moord en doodslag willen raden?"

« De hemel beware mij!" sprak de advocaat; « er bestaan zekerder en zachter middelen, om zich van den gevaarlijken persoon te ontdoen. Ik stel het geval — want raden wil ik niet — dat men hem opligtte en, zonder hem 't minste leed te doen, heel ver weg zond, naar de Eilanden b. v. of naar Amerika, waar hij in diepe onwetendheid omtrent de beweegredenen van zijne verbanning bleef; gesteld nu — gij ziet, ik bepaal mij tot eene bloote vooronderstelling — gesteld nu, dat hij zoo van Frankrijk verwijderd blijft en er geen jota of tittel van verneemt, tot negen jaartjes verstreken zijn, dan hebt gij de verjaring vóór u en niets of niemand kan u het ongestoorde bezit betwisten."

« En oordeelt gij dan," vroeg de markies haastig, « dat men iemand met ontduiking der wetten op zulk eene wijze het land uit zou kunnen brengen?"

« Met het noodige verstand en overleg zou de zaak ligt uitvoerbaar wezen," antwoordde BROSSARE. (*Verv. hierna.*)

ADVERTENTIEN.

§§§ VERKOOPING binnen Vlissingen, op Vrijdag den 19. April 1844, des morgens om 10 uur, ten overstaan van den Notaris *A. VAN DER SWALME*, aan het Venduhuis van *A. D. BAFF*, van een partij MEUBILAIRE GOEDEREN, als: Kabinet, Secretaire, Spiegels, Schilderijen, Verlakte Schenkbladen, Bedde-Matras, Vloerzeilen, Vloerkleeden, Wijnkurken en hetgeen nog zal worden bijgebragt.

Daags vóór de Verkooping te zien.

§§§ De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal binnen Vlissingen presenteren te verkoopen, op Dingsdag den 23. April 1844, des voormiddags ten 10 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, de navolgende WEI- en ZAAILANDEN, gelegen onder de Gemeente Koudekerke, te weten:

1 B. 32 R. 70 Ellen WEILAND, Kadastraal bekend Sectie A. No. 190.

1 B. 70 R. 20 Ellen WEILAND, Kadastraal bekend Sectie A. Numeris 186, 187 en 19[illegible].

97 R. 50 Ellen ZAAILAND, Kadastraal bekend Sectie A. No. 185.

1 B. 12 R. 10 Ellen ZAAI- en WEILAND, Kadastraal bekend Sectie A. Numeris 176, 177, en 178;

Deze 4 Perceelen zullen eerst afzonderlijk en vervolgens in massa worden geveild.

52 R. 60 Ellen WEILAND, Kadastraal bekend Sectie G. No. 24; en

1 B. 01 R. 80 Ellen WEILAND, Kadastraal bekend Sectie G. No. 16[illegible]

Voorts een HUIS en ERF, te Vlissingen, op de Oostzijde van de Oude Haven, Wijk G. No. 7, Kadastraal bekend Sectie E. No. 478; zijnde hetzelve daags vóór en op den dag der Verkooping voor een ieder te zien.

Bij uit te zetten Kaarten breeder omschreven.

En op Woensdag den 24. April en volgende dagen, telkens des voormiddags ten 10 ure te beginnen, op de Oostzijde van de Oude Haven, voor het Huis Wijk G. No. 7:

Eene partij MEUBELEN en HUISRAAD, bestaande in Bedden, Dekens, Stoelen, Tafels, Ledikanten, Kisten, Kassen, Koper, Tin, IJzer, Porcelein, Aarde- en Glaswerk, gemaakt Goud en Zilver en Horologien, eenige lappen en stukken Linnen, en wat meer zal worden geveild. Daags vóór en op den dag van de Verkooping voor een ieder te zien.

Behoorende alle dezelve Onroerende Goederen, Meubelen, Huisraad enz. tot de Nalatenschap van wijlen den Heer *C. PELLETIER*.

MAGAZIJN VAN TAPIJTEN.

A. RUYSCH, maakt zijne Begunstigers bekend, dat hij ontvangen heeft, uit een der voornaamste Fabrieken van het Koningrijk, eene extra sortering TAPIJTEN, welke zich door hunne uitmuntende kwaliteiten (als zijnde allen dubbel geweven,) zware en solide bewerking en laag genoteerde *Fabrieks-pryzen* gunstig aanbevelen; als:

per □ el van 7 palmen.

Grijze en Zwarte Ruiten, dubbel geweven, ƒ 0,50.
« « Groene, « « « « 0,52½
Nieuwe Grijze Ruit, Cordon, buitengewoon zwaar « 0,55.
Grijs gemêleerd, met fraaije Strepen, in alle Kleuren « 0,60.
Zwaar gekeperd, dubbel gesponnen, met en zonder Strepen . . . . « 0,75.
Venetiaansch, op Linnen Ketting, in verschillende Kleuren . . . . « 0,80.
Driedubbel gesponnen, fraaije moderne Desseins, Rood of Groen . . . . « 0,90.

en hooger; alsmede zeer schoone SCHOTSCHE SAAIJETTEN TAPIJTEN met Bloemen en Medaillons; voorts SAAIJETTEN en KOEHAREN KAMER-, HAARD- en LEDIKANT-KARPETTEN, van verschillende grootte en prijzen; alle welke Goederen den Koopers bij de beschouwing, van hunne deugdelijkheid zullen overtuigen, boven die, welke slechts op *enkel spoel* geweven, geringe weerstand aan het gebruik bieden.

VLISSINGEN, 11 April 1844.

Aanvragen om Stalen Franco.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

April 1844.

Van Middelburg.			ur. m. vm.	Van Rotterdam.			ur. m. vm.
Dingsdag	16,	—	9,30	Dingsdag	16,	—	5,
Woensd.	17,	—	10,30	Woensdag	17,	—	5,
Donderd.	18,	—	11,	Donderdag	18,	—	5.30
Vrijdag	19,	—	5,	Vrijdag	19,	—	5.30
†Zaturd.	20,	—	5,	Zaturdag	20,	—	6.30
†Zondag	21,	—	6,	Zondag	21,	—	6,30

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. April. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Mercator, F. Copperal, ... , stukgoed; Robert, J. Hernstrom, Charleston, katoen en rijst; Carolina, H. A. Klein, Marseille, stukgoed, The Mary, J. Grem, St. Ubes, zout; Nephtunes, B. A. Jörgensen, Rio-Janeiro, koffij.

Voor Gend bestemd:

Furst Blucher, G. Standert, Odessa, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen, en van deze reede naar zee gezeild.

Belle Alliance, F. Gamima, ballast, Londen; Jean Baptist, F. Honey Burn, schors, Glasgow, Falmouth, J. Davies, stukgoed, Havanna; de Gezine, R. Lucht, Martha Anbet, J. Pauls, beide suiker, Hamburg.

BATH, den 8. April. Gedurende de maand Februarij 1844, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen ingeklaard:

33 met steenkolen, 79 ledig, 41 met stukgoederen, 65 met hard- zink en straatsteen, 4 met kalk, 8 met [illegible], 10 met zaad, 1 met ammunitie, 3 met meubelen, 5 met Potaarde 1 met rijtuigen, 2 met rogge, 3 met aardewerk, 1 met meekrap; waarvan 170 onder Nederlandsche en 74 onder Belgische vlag; alsmede 21 stoombooten, 189 ledige visch- en mosselschepen, te zamen 454 schepen.

Uitgeklaard 116 met boonen, 73 ledig, 61 met stukgoederen, 4 met zaad, 45 met gerst, 15 met Aardappelen, 3 met Tarwe, 5 met hoepen en biezen, 5 met hooi, 4 met tabak, 6 met meubelen, 8 met haver, 39 met haardasch, 2 met slagtvee, 4 met meekrap, 1 met aardewerk, 3 met koffij, 1 met kaas, waarvan 209 onder Nederlandsche en 71 onder Belgische vlag; alsmede 22 stoombooten, 1[illegible] ledige visch- en mosselschepen te zamen 485.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.